

Тудорка.

Шепниж ли! Шепниж азъ, шепниж, но да видиме ште ни огрѣе ли нѣшто отъ това? Ништо не ште ни огрѣе!

Исакъ (разтрива ръцѣ).

Ште ни огрѣе, Тудорке, ште ни огрѣе.

Тудорка (пристъпва къмъ татка си. Натрътено).

Ей-на, Мария либи Иванка до нѣмай-къдѣ, тя е безъ умъ отъ него. Какво отъ това?

Исакъ (ухиленъ).

Много, Тудорке, много! Работата върви по моятъ планъ.

Тудорка (начева пакъ сърдито да се разхожда).

Това го чувамъ азъ всѣки день отъ тебе, а пъкъ оште нѣма ништо.

Исакъ.

Чакай-де! такива работи не ставатъ съ бързина.

Тудорка (спираща се предъ татка си).

Чувай, тате! ти самъ ме подбутна на това; ти самъ ме накара да мислѣж за това нѣшто. Помнишъ ли, какво ми казваше, когато дойдохъ тукъ и те намъряхъ робъ, та плачахъ?

Исакъ (въздиша. Наскърбено).

Робъ!... Да, Тудорке, татку ти е робъ... Исакъ, великиятъ севастократоръ, великиятъ началникъ на непобѣдимитъ легиони, е робъ у Асѣня... Но (клати глава и злобно) това скѣпо и твърдѣ скѣпо ште стане на тогози Асѣня! (Помълчава и послѣ като че самъ съ себе говори). Разорение, съсипване, прахъ и пепелъ — ето отплаштанието на моето робство! Всичко, всичко трѣба да загине! Робове! вѣчни робове трѣба да станѣтъ!... (крячи на страна).

Тудорка.

Ти пакъ свойто си... А какво ми се връче? Тате! ти самъ ми се връче, помнишъ ли?